

Zvezek 8.

Letnik II.

Avgust 1898.

Srce najbolj ljubeznivega brata in očeta.

Mej množico malopridnih ljudij je časih človek, o katerem bi skoraj mislili, da je angel, ki je prišel iz nebes. Poslušaj, kaj sem nekje bral.

V neki občini je živela pobožna družina. Imeli so sina, ki so ga lepo krščansko vzgojevali; Tonček mu je bilo ime. Umrla pa je mati, in za nekaj let se je oče drugič oženil. Tonček je dobil počasi pet po polu bratcev in sestic; ni pa bilo dolgo, in vsi so bili sirotke; umrla je mati, in kakor da ni še dosti nesreče, je kmalu potem zbolel tudi oče in umrl. Nekaj dnij pred smrtjo pokliče oče največjega sina, Tončka, — imel je vže 18 let —, in druge še manjše otroke k sebi. Tedaj reče starejšemu: „Tonček, daj mi sem križ, ki visi tam-le na steni.“ Tonček vzame križ s stene in ga dá očetu v roko. Oče pa začne: „Tonček, vedno si bil dober in si me rad poslušal. Bog ti bode plačal. Danes bi te nečesa prosil.“ — Tončku so solze zalile oči, in komaj je mogel govoriti: „Oče! nikar ne prosite; povejte, kaj bi radi; vse bom storil.“ Nato je dejal oče: „Prav, pa bom povedal; to je moja zadnja želja. Kmalu bom umrl; zgodi se božja sveta volja. Ali hočeš po moji smrti svojim majhnim bratom in sestram biti oče in zanje skrbeti, kakor sem jaz skrbel za vas vse? Bog ti je dal pamet, in drugo bode vže šlo.“ Lahko si mislimo, kako je bilo Tončku pri srcu ob teh besedah. Odgovoril je na kratko: „Oče, kar bom storil, bom storil.“ Tedaj je oče manjše otroke opominjal, da morajo odslej Tončka spoštovati in ga poslušati, kakor da je njih oče; potem je dal križ Tončku in rekel: „Obesi ta križ tja na steno; in kadar mene več ne bo, pokleknite vsako jutro in vsak večer pred križ in molite zame in za mater en Oče naš. Ali mi to obljubite?“ „Da, oče,“ odgovoré otroci jokaje. „Sedaj pokleknite, da vas zadnjikrat blagoslovim.“

Ťonček je bil vže prej pameten mladenič, po očetovi smrti pa še bolj. Zadnjo voljo očetovo je natanko izvrševal; ljubeznivo in resno je skrbel za manjše brate in sestre, za njih dušo in njih telo. Ljudje, ki so ga poznali, so čudeč se dejali: „Kje se je ta vsega tega naučil? Za otroke je še boljši, kakor je bil oče.“ — In res je bilo tako. Združeval je v svojem srcu bratovsko in očetovsko ljubezen, bratje in sestre pa so ga imeli v čislih kakor očeta in brata.

Modro je storil umirajoči oče, da je s svetim križem v roki izročil sinu mlajše brate in sestre v oskrbo. Zakaj pri križanem Jezusu se je dobri sin mogel najlaže učiti, kako naj bo svojim bratom in sestram ne samo brat, ampak tudi oče. Tudi Zveličar je vedno imel za svoje bratovsko in očetno srce. Da ti to pokažem, mi ni treba praviti, kako je s svojimi učenci res očetovsko in bratovsko ravnal. Ti sam, dragi čitatelj, si mi priča, da je resnica, kar sem rekel. Pojdiva v duhu v tvojo farno cerkev; tam ti bodem zaupno nekaj povedal. Stopiva najprej h krstnemu kamenu.

Pri krstnem kamenu.

Sin večnega Očeta, Jezus Kristus, je edini božji Sin. Kot tak ne more imeti nobenega brata; pa ga v svojo srečo in blaženost tudi ne potrebuje. Pri nas ljudeh otrok ni rad sam pri hiši; želi si vsaj enega brata ali sestre, da ima družino; če mora biti sam, ni vesel in srečen; njegovo srce vedno nečesa pogreša. Edinorojeni Sin božji zase ne potrebuje nobenega brata; večni Oče in sv. Duh sta mu dosti, da je neskončno srečen. Toda ljubezen, srce ne povprašuje, kaj potrebuje zase; bolj ga je skrb tega, kar potrebujejo oni, ki jih ljubi. In Sin božji je tebe ljubil od vekomaj.

Velik revež si prišel na svet. Tvoja mati te je rodila za trpljenje in smrt. Še večja revica pa je bila tvoja duša; bila je vže mrtva, ko si se rodil, zakaj prinesla je seboj na svet podedovani greh. To je videl Sin božji; usmilil se te je in tvojo dušo oživil. Tisti sveti, zate večno pomenljivi trenutek, ko si bil krščen, je dal novo življenje tvoji duši; ob enem je storil, da od takrat nisi več samo človeški, ampak božji otrok. Zato lahko rečem: pri krstnem kamenu je tvoj rojstveni kraj; tam je Jezus postal tvoj oče, ker ti je dal novo, nadnaravno življenje; postal pa je tudi tvoj brat, ker te je naredil za božjega otroka. To niso prazne besede, ampak čista resnica, ki jo nas uči naša sv. vera. Le poglej v katekizem in beri vprašanje: katere milosti nam podeli sveti krst?

Če imajo ljudje sorodnika ali brata, ki je slaven učenjak, ali pri vojakih velik general ali celo za ministra pri cesarju, kako se bahajo s takim bratom! Pogosto govoré o njem, mnogo si domišljujejo in mislijo, da jih vže samo radi tega mora častiti celi svet. Ti, častiti čitatelj, moreš po pravici reči: „Jaz imam brata, ki je pri Bogu in je sam Bog. Jezus Kristus je moj starejši brat, ki me je naredil za otroka božjega.“ Če se torej vže hočeš hvaliti, hvali se s svojim bratom; pri tem pa pozabi ene reči.

Visoko čast, veliko srečo, da ti je Bog oče in božji Sin brat, imaš od dobrega srca svojega brata. On ti je vse to pridobil, in pa za kakšno ceno!

Poglej sveto razpelo; tam lahko bereš, koliko ga je stalo, da te je vsprejel za otroka in brata. Poglej podobo njegovega presv. Srca, poglej široko in globoko rano! Kri in voda, ki je tekla iz te rane, je dala krstni vodi ono čudežno moč, ki je tvojo mrtvo dušo obudila in jo prerodila v božjega otroka. Kateri oče ali brat je toliko storil za svojega otroka ali brata?

Lepa navada je, da praznujemo vsako leto svoj god in se ta dan posebno spominjamo svojega patrona, katerega ime so nam dali pri sv. krstu. Spominjajmo pa se ta dan tudi sv. krsta in hvalimo presveto Srce našega Zveličarja za vse dobre, ki smo jih prejeli v svoj krstni dan. Krstni dan je naš drugi rojstveni dan. Krstni kamen v cerkvi je spomenik našega duhovnega rojstva; pripoveduje nam o ljubezni Srca Jezusovega; krstni kamen nam pravi, da je Srce Jezusovo nam res očetovsko in bratovsko srce.

V izpovednici.

Človek, pravijo, ni od železa. Danes si zdrav; kdo vé, če ne bodeš prav kmalu bolan, hudo bolan. Tudi nadnaravno življenje naše duše je vedno v nevarnosti. Prej kakor misliš, utegneš zboleti. Razloček mej telesno in dušno boleznijo je samo ta: telesna bolezen pride nate večkrat brez tvoje krivde, dušne bolezi si kriv vedno sam. Zakaj greh, odpustljivi in smrtni greh, ki je bolezen tvoje duše, vedno radovoljno storiš. Duhovna gorkota nadnaravnega življenja, ljubezen do Boga gine, Bog in bogoslužna dela ti več ne diše, zato pa si vedno bolj lačen posvetnih, strupenih reči, luč svete vere ti ugaša, moči, delati za Boga in nebesa, vidno pešajo. Otroci božji in brat Jezusa Kristusa je na smrt bolan in bode umrl v grehu. Mrtev človek si ne more ničesar več prislужiti; prav tako ne more človek v smrtnem grehu za nebesa nobenega zaslužnega dela storiti, četudi živi sto let in še več. Mrlič ne vzame seboj prav nič denarja, ki si ga je nabral v življenju; tako ti smrt tvoje duše, greh, vzame vse, kar si si bil pridobil pri Bogu; nakopal pa si si z grehom grozen dolg, ki ga poneseš seboj pred sodni stol božji in za kateri bodeš moral večno trpeti.

Vse to vidi in vé tvoj brat Jezus Kristus. V srce si se mu smilil in izumil je zato čudežno zdravilo, ki ti gotovo pomaga v boleznih; da, ko bi bila tvoja duša celo umrla, bode oživila, če rabiš to zdravilo. Našel bodeš to zdravilo v izpovednici. Tam sedi mašnik v božjem imenu: Jezus sam ga je tja poslal in mu dal božjo oblast. Pojdi k njemu s skesanim srcem in mu povej svojo bolezen. Če se mu bode zdelo potrebno, te bode, kot pameten zdravnik, še sam kaj vprašal, da bolje spozna tvojo bolezen; povedal ti bode, česa se moraš v prihodnje varovati, da se bolezen ne ponovi; potem pa, če je v tvojem srcu resnično kesanje in dobra volja za prihodnjost, ti bode ozdravil bolno dušo, in če je mrtva, tudi oživil. Zdrav in ves poživljen bodeš zapustil izpovednico; zasluęe, ki ti jih je ugrabil smrtni greh, bodeš dobil nazaj, in z novo močjo bodeš mogel še mnogo storiti za nebesa. — In zopet te moram opomniti: to, kar si prav sedaj bral, ni, kar se samo tako govori, ampak sama resnica; le poglej katekizem pri zakramentu sv. pokore.

Sveti Matevž nam pripoveduje v devetem poglavju svojega evangelija dva čudna dogodka. Ko je Jezus učil v neki hiši v Kafarnavmu, so prinesli štirje možje človeka, ki je bil mrtvouden. Kakor se zdi, je bila njegova bolezen kazen za greh; gotovo je, da je bil bolan duhovno in potelesno. Zveličar je videl trdno vero dobrih ljudi, siromak se mu je smilil, kakor se more le očetu smiliti bolan sin, in v srce ganjen reče: „Zaupaj sin, tvoji grehi so ti odpuščeni; vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi na svoj dom.“ In bolnik je vstal, ozdravljen na duši in telesu. — Nekaj časa pozneje je prišla k njemu žena, ki je bila vže dvanajst let bolna. Polna zaupanja se dotakne roba pri Jezusovi obleki in ozdravi tisti hip. Jezus pa se obrne in ji ljubeznivo reče: „Hči, tvoja vera ti je pomagala.“

Sedaj si slišal sam iz ust Jezusovih, da ima za grešnika res pravo očetno srce. Besedi: „sin! hči!“ nista prazni imeni; to sta resnični, pomenljivi besedi, ki nam kažeta, kaj čuti Jezus v svojem srcu, ko vidi pred seboj ubogega grešnika. S čuvstvi, ki polnijo očetu srce, ko vidi bolnega otroka, te vsprejame Jezus, kadarkoli greš v izpovednico resnično skesan; tam te neviden pričakuje, da ozdravi bolezen tvoje duše. Tako ti je izpovednica priča, da ima Zveličar v tvojih dušnih boleznih zate očetovsko in bratovsko srce. Kako tolažilno je to za nas!

Pred nekako petsto leti je živela zveličana Julijana norviška. Bog ji je poslal hudo bolezen, pa jo tudi tolažil s tem, da se ji je pogosto prikazal. Nekoč je videla pred seboj Jezusa, kako mu je izpod trnjevega venca na glavi kapljala gorka rdeča kri. Jezus je vesel gledal rano na svoji desni strani in razkril Julijani svoje presveto Srce; govoril je tolažljive besede, katere je Julijana pozneje zapisala. Julijana pravi: „Kadar hudo grešimo, mislimo, no, sedaj je vsega konec, kar smo storili; in upade nam srce. Toda Jezus noče, da bi bežali pred njim; nič mu mi tako nevšečno kakor to; on hoče, da ravnamo kakor otroci. Če otrok pade in se pomaže, teče k materi, in če si drugače ne more pomagati, joka toliko časa, da ga mati sliši. Tako hoče Jezus, naj tudi mi storimo, ko smo padli v greh. K njemu hitimo in mu recimo: „Ljubi oče, usmili se me; omadeževal sem se z grehom, očisti me s svojo milostjo.“ V sreči in nesreči moramo imeti sladko zaupanje v njegovo ljubezen. Sveta kri presvetega Srca nas more vedno narediti čiste in lepe. Njegova čast je, da nas zveliča. To moramo vedeti; on hoče, da ga srčno ljubimo in trdno vanj zaupamo.

(Dalje prih.)

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

XX.

Peter Julijan Ejnard.

(† 1. avgusta 1868.)

„Venec“ je vže večkrat omenil novo redovno družbo, ki se je ustanovila pred nekaj leti posebno v vedno češčenje presv. Rešnega Telesa. Nje udje

se imenujejo „evharistijci“ ali očetje sv. Rešnega Telesa. Letos so se naselili tudi v Avstriji. Sezidali so si majhen samostan z lično cerkvijo na Tirolskem blizu Bolzana, za katero se je nabral tudi vže marsikak slovenski krajcar v čast Tistemu, ki se bo neprestano v njej častil.

Ustanovitelj evharistijske družbe je Peter Julijan Eymard (Eymard). Porodil se je 4. februarja leta 1811. v Lamirdizer (La Mure-d'Isère) na Francoskem. Njegova mati je zelo rada zahajala v cerkev in je malega sina večkrat v naročju vzela seboj. Nedolžno dete se na svetem mestu nikoli ni dolgočasil. Deset let starejša sestra je zelo rada pristopala k mizi Gospodovi. Nekdaj ji je rekel petletni bratec: „Ti si tako srečna, da smeš tolikrat sv. obhajilo prejeti; stori to enkrat tudi za-me!“ „In česa naj prosim za-te?“ vpraša ga sestra. „Prosi za-me, da postanem prav krotak in čist ter kdaj tudi duhovnik“, odgovori bratec.

Duhovnik postati! to je bila njegova jedina želja od mladih dni. Nekoč so iskali malega Julijana več ur. Slednjič so ga našli pred oltarjem naslonjenega na klečalnik. Roke je lepo sklepal in upiral svoje oči v tabernakelj. „Kaj pa delaš tukaj?“ ga vprašajo. „Pri Jezusu sem in ga poslušam!“ odgovori. Kdo bi se ne domislil dvanajstletnega Jezusa v templju? Vže tedaj si je nakladal ostra pokorila: ležal je na trdi deski in se mnogo postil. Lahko si mislimo, s koliko gorečnostjo je prejel prvo sveto obhajilo. Kmalu potem se je vpisal v bratovščino presv. Srca Jezusovega. „Ta pobožnost me je rešila“, priznal je pozneje. „Presveto Srce je resnično v najsvetejšem zakramentu. Kakor v nebesih, tako bñje tudi v tabernaklju. V nebesih napolnuje reko veselja, ki teče skozi mesto Gospodovo; tukaj doli pa je neusahljivi studenec vseh milosti in dobrot.“

Prvo sveto obhajilo je užgalo v njem neugasljivo željo po nebeškem kruhu. Ni nehal poprej prositi, da mu je na neki božji poti pri Materi božji dovolil izpovednik, da sme vsak teden pristopiti k Gospodovi mizi. A on je želel vedno bolj goreče po duhovski časti. Sedemnajst let je vže bil star, a še ni bilo upanja, da se mu želja izpolni, ker se je oče zaradi ubožnosti temu ustavljal, in je uprav tedaj tudi mati umrla. Julijan ni obupal. Stopil je kot redovnik mej „oblate Marijine“ v Marzeju. A predno je poteklo leto poskušnje, je bil zaradi bolezni odpuščen na dom. Kmalu potem pa se mu je posrečilo, da je bil sprejet kot bogoslovec v semenišče. Leta 1834. dné 20. julija je bil posvečen v mašnika. Na ta slovesni trenotek se je pripravljaj tako goreče, da je malo poprej rekel: „Moja nova maša bo morda tudi moja zadnja. Jaz jo hočem tako darovati, da bi po njej mogel takoj umreti.“ Še isti dan, ko je bil posvečen, je šel v samoto k neki cerkvi Matere božje, kjer je premolil ves dan. Drugo jutro potem pa je opravil tam prvo sveto daritev.

Zdelo se je poslej, da mladi duhovnik živi le za presveto Rešno Telo. Po dve uri se je pripravljaj na sv. mašo in skoro toliko časa se je po njej tudi zahvaljeval. Po dnevu je večkrat obiskal Najsvetejšega in vpričo njega je zapisaval svoje dobre sklepe.

Ni pa živel le za Boga, živel je tudi za ljudi. Kot dušni pastir v Šatu (Chatte) in Montejuardu (Monteynard) je storil mnogo dobrega. Kar je imel, vse je razdelil mej uboge. Sestra je skrivaj hranila nekaj denarja, da je imela za skrajne potrebe, sicer bi oba morala stradati.

Pet let je delal Ejnard v dušnem pastirstvu kot kapelan. Spoznal je nevarnosti in dolžnosti te težke službe. Mej duhovnimi vajami leta 1835. se mu je zdelo, da je slišal iz tabernaklja glas: „Peter, ali me ljubiš?“ In on je odgovoril: „Gospod, ne upam si reči: ljubim te, a ljubil te bom. Oh, kako srečen bi bil, ko bi mogel srce ohraniti prosto vseh vezi, da bi bilo prikovano le na Jezusa, mojega Boga, čisto v vseh namenih, čisto v vseh nagibih! Vsi moji trudi naj bodo v to obrnjeni, da si ohranim srce svobodno in nezavisno, da zatrem v sebi glavno strast, ki se napuh imenuje. Pojdem tja pred Najsvetejše in bom svoj sklep z lastno krvjo zapisal.“ In kar je sklenil, je tudi storil.

Da bi se ohranil nezavisnega, ni hotel od nikogar sprejeti nobenega daru. In če se mu je le sililo, zažugal je, da pretrga vse prijateljske vezi. Ljudje pa so jeli spoštovati ta opravičen ponos vrlega duhovnika.

Bog je pač ljubil to gorečo, vzorno duhovsko dušo in zato jo je svetu popolno odtrgal. Ejnard je postal redovnik. L. 1839., velikega Šmarna dan, je stopil zopet v družbo „Marijinih oblatov“. Postal je sin Marijin. A Marija je vedela, kakšne namene ima Bog ž njim; peljala ga je k sv. hostiji. Do svoje smrti je rad ponavljal besede: „Marija me je dala Jezusu!“

Kot redovnik si je P. Ejnard nalagal huda pokorila. Hotel je samega sebe popolno posvetiti. „Kdor vé dve reči“, tako je dejal, „ta je dovolj moder, da postane svetnik: spoznati in ljubiti mora svojo ničevnost ter se zaupno vreči v roke božje.“ Njegova vodilna misel, katera ga je spremljala povsod, je bila „Jezus v sv. Rešnem Telesu.“

Po dovršenem novicijatu je bil Ejnard vodja deškega semenišča v Beleju (Belley). L. 1845. pa je postal provincijal družbe „Marijinih oblatov“. Jezus skrit v podobi kruha ga je vlekel na-se, in on se ni branil. Marija, kateri se je vže kot otrok popolno izročil, je priklenila svojega ljubljence na Jezusa; ona ga je vzgojila zanj!

Deset let predno je ustanovil evharistijsko družbo, se mu je vzbudila ta misel. Vdihnila mu jo je brez dvoma Marija, želeča, da se božji Sin bolj časti. Leta 1845. je pisal: „Bog me v svoji dobroti vleče k ljubezni skritega življenja, da se v svojem poslu odtegnem vsaki dotiki s svetom. Sreča bi bila za-me, ko bi mogel maševati v samotni kapeli.“ Dve leti pozneje je zapisal: „O moj Bog! Sedaj se je zgodilo! Sedaj sem mrtev in moje življenje je skrito v Bogu z Jezusom Kristusom na križu in v sv. hostiji. Bog mi je dal spoznati, da bo moje delo blagoslovljeno. Sklenil sem, da svoj sklep šele potem zapišem, ko ga pred Jezusom dobro premislim, in ga on potrdi. In Gospod mi odkriva svoj namen.“ — Vže tedaj je nameraval Ejnard ustanoviti družbo duhovnikov, ki bi neprestano molili presveto Rešno Telo. A precej časa je še poteklo, predno se je to uresničilo.

„Kmalu po novem letu 1851“ — tako pripoveduje P. Ejnard sam, — „sem šel nekega popoldne v cerkev Naše ljube Gospe Fourvièrske. Tam se me je lotila neka misel, ki je vse druge nazaj potisnila: naš Gospod v najsvetejšem zakramentu še nima nobene verske družbe, ki bi bila edino njegovemu češčenju posvečena. Tak red se mora ustanoviti. Obljubil sem nebeški Materi, da to stvar dobro preudarim. Vender mi je bilo še vse to nejasno in jaz nisem nameraval izstopiti iz družbe „Marijinih oblatov“. O kakšne ure sem tam preživel!“ Rekli so mu tovariši: „Gotovo ste videli Mater božjo, da ste tako ganjeni.“ Pobožni mož je na to molčal. Poslej mu ta misel ni šla več iz glave; iskreno je prosil Boga, da se čim preje uresniči.

Leta 1855. je pismeno prosil papeža Pija IX., da potrdi „družbo najsvetejšega zakramenta“. Sv. oče je odgovoril: „Ta misel prihaja od Boga, o tem sem prepričan. Cerkev to potrebuje. Treba je vsa sredstva porabiti, da se sv. evharistija (zakrament sv. Rešnega Telesa) spozna. Leto dni pozneje je šel P. Ejnard v Pariz in svoj naklep razodel pariškemu nadškofu. Le-ta je z dvema drugima škofoma ta predlog nekaj dni preudarjal in potem so se vsi trije izjavili: „Božja volja se je dovolj jasno pokazala za to delo. Gospod sam je glavno težavo odstranil. Brez pomisleka se morate temu delu posvetiti.“

Nadškof pariški je izročil Ejnardu majhno kapelico, katero so imeli poprej redovniki Jezusovega Srca. Tukaj se je pobožnost začela 1. junija leta 1856. Sloveči pridigar P. Feliks je razvijal kmalu potem v cerkvi de Notre-Dame to-le misel: „Da se človeška družba reši, treba je poživiti duha žrtvovanja; in to se bo posrečilo, ako se poživi po presv. zakramentu.“ In ravno to je nameraval Ejnard, ki je večkrat rekel: „Ko bi bil jaz svetnik, prosil bi ljubega Boga, naj nas resno pokori in nam dá skusiti, da nismo nič, da le on sam slavo doseže.“ Samega sebe pred Bogom in za Boga uničiti, žrtvovati, to je bil glavni namen vseh njegovih molitev in trudov.

V svetih treh kraljev dan, leta 1857., je bilo prvič sv. Rešno Telo v kapelici slovesno izpostavljeno. Udeležili so se pobožnosti zastopniki raznih redov in ponočni molivci Najsvetejšega. Poslej so se oglašali posamni udje, da bi bili vsprejeti v novo družbo. A le malokdo je ostal. Pri večini je manjkalo vstrajnosti in požrtvovavnosti. P. Ejnard je rekel: „Poklica ne dajemo mi; sedaj je seme šele v zemljo vloženo, a mora poprej še strohneti, da vskali ob uri, ko Bog hoče.“

Kmalu potem se je morala družba preseliti v drugo kapelo in prestati mnoge velike težave. L. 1858. je papež Pij XI. novo družbo pohvalil in štiri leta pozneje (1862) so imeli že toliko udov, da so morali dobiti posebno hišo za novince. S tem se je družba postavila na trdna tla in se preskrbela za bodočnost.

Največe veselje je bilo P. Ejnardu, ko je 8. marca l. 1863. papež Pij IX. „družbo najsvetejšega zakramenta“ slovesno potrdil in odobril.

V naslednjih letih so se ustanovili samostani te družbe na raznih krajih. Tudi ženski red se je ustanovil v isti namen. Vrhovni namen vsem članom te družbe je bil in je še: „Jezusa poveličevati in samega sebe uničevati.“

Razen tega je ustanovil Ejmard „družbo duhovnikov molivcev“, ki živé mej svetom ali v drugih redovih, in vsak teden vsaj jedno uro molijo pred sv. Rešnim Telesom. Papež Leon XIII. je 1. 1887. to družbo potrdil in sedaj šteje že nad petdeset tisoč udov. Tudi mnogo slovenskih duhovnikov je va-njo zapisanih.

Zadnja leta je P. Ejmard mnogo trpel, dušno in telesno. Tovariši so mu svetovali naj gre v svoj rojstveni kraj zdravja iskat. Poslušal jih je in dné 17. julija 1. 1868. je zapustil Pariz. V dan sv. Marije Magdalene, 22. julija je opravil zadnjo daritev svete maše na oltarju Naše ljube Gospe v Grenoblu. Pred 34. leti je isti dan na istem oltarju daroval svojo novo mašo. Zahvale po sv. maši vže ni mogel končati. Popoldne se je prepeljal na svoj dom, kjer je obležal. Dvakrat se je potem še opravila sv. maša vpričo njega v sobi, kjer je ležal. Zadnji dan julija je prejel sv. popotnico in sv. poslednje olje. Petnajst ur pozneje pa je izdihnil svojo sveto dušo v roke svojemu Stvarniku, 1. avgusta 1. 1868. Bil je v 58. letu svoje dóbe.

Sedaj počivajo njegovi telesni ostanki v Parizu v oni cerkvi, kjer molijo njegovi redovniki neprestano presv. Rešno Telo.

Samostani očetov sv. Rešnega Telesa so sedaj v Parizu, Lijonu, Rimu, Bruselu, Marseju, v Kanadi in na Tirolskem pri Bolzanu.

Ogledalo vsega življenja Ejmardovega je njegov navadni izrek: „Vladaj, božji Zveličar! Oh, ko bi mogel jaz s svojim uničenjem postati podnožje tvojega prestola!“

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec avgust 1898.

Češčenje sv. Duha.

Kaj je neki nagnilo sv. Očeta, da priporočajo češčenje sv. Duha za ta mesec, ko so vendar binkošti, pravi praznik sv. Duha, po nekod kar Duhovo imenovane, že davno minile? Najbrže se ne bomo hudo motili, če trdimo, da je sv. Očeta nagnilo zlasti to, ker vidijo, da se sv. Duh premalo časti ali pa vsaj ne tako, kakor zasluži češčen biti zaradi neprecenljivih dobrot, ki nam jih deli ne le pri sv. birmi, tudi ne samo o binkoštih, ampak dan za dnevom, skoro vsak trenutek. Da torej vsaj nekoliko zadostimo za nezadostno češčenje in pa za opuščenje resničnega češčenja, ki ga zasluži tretja božja oseba, vabijo nas sv. Oče, da se pa v tem mesecu združimo ter s posebno gorečnostjo in ljubeznijo častimo sv. Duha.

Mogoče, da je sv. Očeta tudi to nekoliko nagibalo pri priporočevanju češčenja sv. Duha, ker je njih davna in lahko rečemo najsrčniša želja ta, da bi se Grška razkolna cerkev, v kateri je toliko milijonov naših slovanskih bratov, Rusov, Srbov in Bolgarov, zopet združila z edino pravo katoliško cerkvijo. In v ta namen mora zlasti pomagati češčenje sv. Duha; zakaj zlasti zoper sv. Duha so grešili razkolniki, ko so trdili, da izhaja le iz Boga Očeta

dasi sv. pismo tako razločno uči, da izhaja iz Očeta in Sina. In zaradi tega krivega nauka so se odtrgali od katoliške cerkve.

Sicer pa le ravnamo po zgledu svoje matere sv. Cerkve, ako častimo sv. Duha ne le o binkoštnih praznikih, ampak tudi v drugem času. Tudi sv. cerkev ga namreč ne časti samo o teh praznikih, temveč skozi celo leto, vsak dan. V mašni knjigi je sestavljena posebna maša v čast sv. Duhu. Pri vsaki sv. maši se mašnik obrača s prošnjo do sv. Duha, in ko moli dnevnice, časti vsak dan s posebnim spevom tudi sv. Duha. Nič imenitnega ne začne sv. Cerkev, da ne bi prej prosila pomoči sv. Duha, pred vsako pridigo ga prosimo za pomoč in razsvetljenje, pred duhovnimi vajami, pred sv. misi-jonom itd. iskreno kličemo sv. Duha, da nam pomaga dobro opraviti vse to. Tako sv. cerkev; če torej tudi mi vedno častimo sv. Duha, delamo le po želji in zgledu sv. cerkve.

In če pomislimo, kaj nam je sv. Duh, kako bi mogli biti še vnemarni v njegovem čiščenju? Sv. Duh je naš Bog; dolžni smo torej vanj verovati, upati, ga ljubiti. Svetnike častiti s posebnimi pobožnostmi nam ni nikjer ukazano, ampak nam je svobodno, če hočemo opravljati te pobožnosti ali pa ne; drugače je s čiščenjem sv. Duha: mi smo dolžni to čiščenje vedno gojiti. In če bi vse svoje žive dni samo to čiščenje imeli pred očmi, ne bi bilo nič preveč, saj zato smo ustvarjeni, in v večnosti bo tudi samo to naše opravilo. Sv. Duh nam je pa tudi tako blizu, kakor nič drugega na svetu ne. Ne le, da nas obsipa s svojimi darovi; on stori še več: saj postane sam naš dar. Kadar smo namreč v posvečujoči milosti božji, prebiva sv. Duh, tretja božja oseba v nas. Vsled tega smo tedaj res pravo svetišče božje, tempelj sv. Duha. In prav zato ga moramo častiti s posebnim, vednim čiščenjem. Če slišimo, da je ta ali ona cerkev posvečena temu ali onemu svetniku, mislimo si vselej, da prav posebno časte tistega svetnika. Ali ne velja pa to tudi nam? Tempelj smo sv. Duha, njegovo svetišče; ali ni torej potrebno in pravično, da ga prav posebno častimo v svojem srcu? Vprašanje je le, v čem naj se kaže to naše posebno čiščenje sv. Duha?

Najlepše ga pač častimo, če večkrat obudimo tri božje čednosti: vero, upanje in ljubezen. S tem trojnim djanjem vere, upanja in ljubezni se najvredneše časti presveta Trojica, torej tudi sv. Duh.

Kar pa zadeva še druge pobožnosti do sv. Duha, nam ni treba daleč hoditi po nje, tudi nam ni treba novih si izmišljati, temuč, treba je le, da tiste dobro opravljamo, ki nam jih vsakdanje krščansko življenje obilno ponuja. Pomisli le, kolikrat se čez dan prekrižaš! kolikrat praviš: „Čast bodi Očetu in Sinu in sv. Duhu!“ Glej, vselej ob taki priliki izgovoriš tudi ime sv. Duha. Skrbi le, da boš vselej, ko izgovoriš ime sv. Duha, tudi mislil nanj, ne pa kar tja v en dan izgovarjal, in s tem boš vsak dan obilokrat počastil tretjo božjo osebo, in gotovo, če bi tudi nobene druge pobožnosti njej v čast ne opravljal, že te dve pobožni vaji, vselej s premislekom opravljeni, bi zadostovali, da se prištevaš po pravici k častivcem sv. Duha.

Kar o pokriževanju in čast bodi očetu, velja tudi o apostolski veri: tudi tukaj izrekamo ime sv. Duha, in tudi to molitev molimo vsak dan.

Storimo torej tudi tukaj tako kakor pri prejšnjih dveh, pa imamo eno pobožnost v čast sv. Duhu več!

Katekizem nas uči, da pred izpraševanjem vesti in pred spovedjo pokličimo sv. Duha na pomoč. Marsikateri vsak večer izprašuje svojo vest, kar tudi katekizem priporoča, ter s priprostimi besedami prosi pred izpraševanjem sv. Duha n. pr. takó-le: „Pridi sv. Duh in razsvetli me, da svoje grehe prav spoznam in srčno obžalujem!“ Ako torej vsak večer takó izprašuješ svojo vest, opravljaš zopet eno pobožnost več v čast sv. Duhu.

Pobožni kristijan je ne prično nobenega imenitnišega opravila, da ne bi prej klicali na pomoč sv. Duha. Tako n. pr. je sv. Frančišek Ksaverij, kadar je molil dnevne ure, pred vsako odmolil „Veni Creator“ (Pridi, Stvarnik sv. Duh!) Prelepe so tudi molitve (7), katere moli mašnik pred sv. mašo k sv. Duhu.

Dalje, kadar smo čez dan žalostni, ali v dvomih ali skušnjavah itd., kdo nam more braniti, da se ne bi prav srčno zatekli k sv. Duhu? Saj je on Tolažnik, on darovavec pravega sveta, darovavec srčnosti.

Ta mesec, če ga hočemo posebno posvetiti sv. Duhu, glejmo, da se bomo vadili zlasti v tistih čednostih, ki se posebno lepo vjemajo z delovanjem sv. Duha, in te so: ljubezen, zbranost v molitvi, mir, miroljubnost in prizadevanje, da se mir ohrani ali naredi, gorečnost, zaupanje, ponižnost in preprostost srca.

Nekateri stanovi so tudi taki, da potrebujejo prav posebno pomoči sv. Duha, n. pr. duhovski, učiteljski, dijaški. Zato je prav, da ob začetku šolskega leta slovesno kličejo sv. Duha na pomoč; lepo je tudi da n. pr. v gimnaziji pred podukom molijo latinsko molitev v čast sv. Duhu; ako bi vsak dijak molil zbrano in pobožno, koliko koristi bi imel!

Nekateri kristijan je si odločijo en dan v tednu, da posebno mislijo na sv. Duha, o njem premišlujejo, dobra dela njemu v čast opravljajo.

Morda prejemaš vsak teden sv. obhajilo. Glej, to ti mora biti nov nagib za čiščenje sv. Duha, saj po sv. zakramentih nam sv. Duh deli svoje milosti, in še več, po katerih se nam sam daje na prav poseben način. Ko se pripravljáš, da prejmeš sv. obhajilo, ne pozabi nikdar priporočati se sv. Duhu, zakaj on je pripravil Marijo prečisto Devico, da je postala vredno prebivališče Sinu božjega, in tako more zopet le isti sv. Duh tudi tvoje srce pripraviti za vredno prebivališče Jezusa v presv. zakramentu.

Vrh vsega tega je pa še polno prilik, o katerih lahko kaj storimo v čast sv. Duhu. Tvoj bližnji n. pr. ti toži, kako je žalosten, zapuščen, da si ne ve pomagati v dvomih itd.; ali mu ne moreš priporočiti, naj se obrne do Tolažnika sv. Duha? ali mu ne moreš dati v roke kake knjižice, kake svetinje, kake podobe sv. Duha in ga s tem potolažiti, razveseliti? Ali pa vidiš, da kakšen mlad človek omahuje in se ne more odločiti za noben poklic; opomni ga čiščenja sv. Duha. Tako torej imamo priložnosti vse polno, da častimo sv. Duha sami in širimo to čiščenje tudi pri drugih.

Posebni nameni za vsaki dan.

1. *Da bi se mnogi udeležili porcijunkulskih odpustkov.*
2. *Za nekega bolnika.*
3. *Za bogoslovce na počitnicah.*
4. *Za mladeniče, ki so se namenili v bogoslovnico.*
5. *Za uboge šolske sestre de Notre-Dame v Šmihelu pri Novem mestu in v Trnovem.*
6. *Za gluhoneme deklice pri šolskih sestrah de Notre-Dame.*
7. *Šibe potresa, reši nas o Gospod!*
8. *Za one, ki trpe hude izkušnje.*
9. *Za učitelje in ljudske šole.*
10. *Za Alojzijevešče v Ljubljani.*
11. *Za one, ki živé v grešnih navadah.*
12. *Za duhovne vaje za duhovnike.*
13. *Za zapeljano mladino po mestih.*
14. *Za katoliška delavska društva.*
15. *Za Marijine družbe.*
16. *Kuge in bolezní, reši nas o Gospod!*
17. *Za bolne duhovnike.*
18. *Za cesarja Franciška Jožefa I.*
19. *Za mladeniče, ki so v dvomu o svojem poklicu.*
20. *Za cistercijanski samostan v Stičini.*
21. *Za sv. Očeta Leona XIII.*
22. *Za krščanske posle.*
23. *Za uboge bolne delavce in delavke.*
24. *Za dar poguma malosrčnim duhovnikom.*
25. *Za samostanske šole.*
26. *Za spreobrnjenje pohujšljivcev.*
27. *Za može, ki so pijanci, in njih nesrečne žene.*
28. *Da bi se bolj častilo prečisto Srce Marijino*
29. *Za zapuščene sirote.*
30. *Za vse one, ki so se priporočili v molitev, pa niso posebej omenjeni.*
31. *Za vse žive in mrtve ude molitvenega apostolstva.*

Molímo.

O presveto Srce Jezusovo, darujem Ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje nešteti razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih svetih mislih in namenih, žlasti pa za češčenje sv. Duha in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan!

O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!

Sladko Srce Marijino, reši me!

Poročilo o bratovščinah.

Iz Ljubljane. Kakor pred dvema letoma bude letos zopet v Ljubljani shod v čast presvetemu Rešnemu Telesu, in sicer dne 28. julija s tem-le vsporedom:

Prišel se bo shod s pridigo ob 8. uri v Uršulinski cerkvi; po pridigi bo škofova velika sv. maša; po sveti maši bo otvoritev razstave cerkvenih paramentov bratovščine vednega češčenja; ob polu 11 uri konferenca v škofiji. — Popoldne ob 3. uri nadaljevanje konference; ob polu 5 uri počestitev presvetega Rešnega Telesa v Uršulinski cerkvi in ob 5. uri litanije.

Naznanilo moškim ponočnim častivcem presvetega Rešnega Telesa v Ljubljani. V noči mej 4. in 5. avgustom bodo moški molili presv. Rešno Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bude 8. ura, v čast preblaženi Devici Mariji.

Može in mladeniče, ki ste sicer marljivi in zvesti častivci Jezusa v presvetem zakramentu ljubezni a še do sedaj vender niste udje tudi nočnega češčenja Najsvetejšega, uljudno vabimo, da v obilnem številu pristopite k prekornisti nočni molitvi presv. Rešnega Telesa. Ljubi Zveličar nas kliče k sebi; zbirajmo se vsaj enkrat na mesec tudi v nočni tihoti okolo Njegovega bivališča v tabernaklju. Ali se bomo Njegovemu prijaznemu vabilu ustavljali?

Iz Kamnika. Pa povejmo še mi malo, kako se pri nas časti presveto Rešno Telo. Ne zato, da bi se bahali, ampak, če morejo služiti te vrstice komu v izpodbudo. Šaj ni nič posebnega; pa vender smo vže tega malega, kar se je doslej zgodilo, veseli, upajoč, da se bo še kaj več.

V bratovščini presv. Rešnega Telesa jih je bilo mnogo vpisanih, ki so molili po tihem vsak zase, vender takó, da so bile z molivci zastavljene zelo vse ure ob nedeljah. Skupna glasna molitev se je pričela preteklo jesen. Moli se v farni cerkvi vsako nedeljo od polu petih do polu šestih. Molivcev, — prav za prav molivk — je prav mnogo. Pravim molivk, kajti moški se dolgo niso hoteli vdati. Dolgo je bilo treba streljati v te šance; sedaj je, hvala Bogu, — zid predrt. Letos so prvič moški svetili pri procesiji presv. Rešnega Telesa. — Praznik presv. Srca Jezusovega smo dosti lepo praznovali. Sv. maša je bila pred izpostavljenim sv. Rešnim Telesom. Pri sv. obhajilu jih je bilo v obeh cerkvah mnogo; mej temi precejšno število moških. Celi dan so po malem prihajali molivci v cerkev; zvečer od 8. — 9. pa je bila prej ta večer in na praznik sam, skupna glasna molitev, pri kateri je bilo prvič večje število moških. Da, nekateri so se takó ujunačili, da so bili voljni moliti tudi po noči. To se za sedaj še ni zgodilo, upamo pa, da se bo, ako bodo možje ostali tako vneti, kakor so zadnji čas pokazali, in se njih število še pomnoži. Glavna stvar je, da ostanemo vztrajni, in da prva gorečnost brž ne vzplapolá in ugasne. Po našem zgledu so začeli tudi v Mekinah vsako nedeljo glasno moliti. — V dnevih, ko se popačenost in nevera vedno bolj širita, zlasti po mestih, je naraščajoče izpoznavanje in češčenje v presv. zakramentu ljubezni mej nami bivajočega Boga naša največa tolažba in upanje. Zatorej naj živi, naj raste in cvete vsepovsodi češčenje presv. Rešnega Telesa in božjega Srca Jezusovega!

Marijina družba v Tržiču. Gotovo je vže marsikomu izmej cenjenih čitateljev znano, da se je tudi v Tržiču ustanovila Marijina družba za dekleta. Sicer so se od različnih strani stavile mnogobrojne zapreke, vender je bilo mogoče, po večmesečnem boju ustanoviti prelepo, tolikanj zaželeno družbo. Danes morem — čast Bogu — poročati o prvem sprejemu. Vršil se je 3. julija in sicer jako slovesno.

V procesiji se je pomikala mej zvonjenjem družba deklet v spremstvu č. g. župnika iz župnišča proti cerkvi. V cerkvi se je najprej zapela pesem v čast sv. Duhu, potem pa je družbeni predsednik, preč. g. župnik Fr. Špendal pozdravil navzoče v lepem govoru, katerega vsebina bodi tukaj v kratkem navedena. Gospod govornik je priporočal češčenje blažene Device Marije, razložil v kratkem dolžnosti družbenih udov, opominjal dekleta, naj si prizadevajo svojo nebeško Mater vredno častiti, kajti: ni zadosti, biti le po imenu Marijin otrok, Marijina hči ali z nekoliko molitvicami Marijo častiti, temveč, dolžnost nam je svojo nebeško Mater v njenih čednostih tudi dejansko posnemati. Hčere Marijine naj si pa še posebno prizadevajo tej dolžnosti zadostiti. Zlasti naj jih bode skrb svete čistosti in ponižnosti. Konečno je preč. gospod opominjal še enkrat dekleta k vztrajnosti, imenoval jih srečne, da so si Marijo v svojo mater izvolile, srečne pa tudi stariše in matere, katerih hčere so ob jeduem Marijine hčere; kajti: hči Marijina ne more biti slaba, torej tudi njih hči ni slaba.

Majhno je sicer število sprejetih deklet, ni jih več kakor 45, toda upati hočemo, da se to število v kratkem pomnoži ter naraste na dve ali tri sto in še više. Lep in visok je namen družbe ter povsem vreden, da se družba razširja.

Po govoru se je vršil sprejem po pravilih v slovenskem obredniku priobčenih. Mej blagoslovljenjem svetinj zapel je cerkveni zbor pesem na čast družbeni patroni, Materi božji vedne pomoči.¹⁾ Po sprejemu se je pel slavospev „Magnifikat“, potem je sledil blagoslov z Najsvetejšim, pete litanije Matere božje in „Te Deum“. Po zadnjem blagoslovu je zapel kor še psalm „Laudate Dominum“. Sklepno se je družba zopet uvrstila, ter se v sprevedu pomikala iz cerkve proti župnišču, od koder se je po nekaterih izpodbudnih in šaljivih besedah č. g. župnika razšla proti domu.

Nepopisno je bilo veselje, katero je vladalo mej sprejetimi. Sreča in zadovoljnost sta se jim brali raz obličje. Njih svatovska oprava zlasti pa — njih dika in ponos — svetinjice, pripomogle so mnogo k temu. Z veseljem je priznala vsaka, da je nekako s strahom pričakovala dneva, ko ji bode očitno nastopiti, ter se pred svetom spoznati kot častivko Marijino. Odkar pa jo diči svetinjica, je prešel ves strah.

Prelepi cerkveni govor ter slovesnost obredov, zraven pa tudi pobožnost in lepo vedenje deklet, je privabilo marsikomu izmej navzočih solze v oči. Brez dvoma se je v marsikaterih prsih vzbudila želja: „oh, da bi bila zraven!“ To pač najbolje spričuje, da so se precej naslednje dni jela pri društvenem predstojništvu oglaševati dekleta, da bi bila kot novinke v družbo sprejeta.

Dal Bog, da bi bilo mogoče v nekoliko mesecih prirediti drugi sprejem!
Vse v večjo čast Marije!

—a, otrok Marijin.

Dekliška Marijina družba v Škofji Loki še ni imela tako veselega dne, kakoršen je bil 22. junij. Marijine hčere so po svoji vodnici pozdravile v svojem novem škofu škofa Marijinega. Presvetli so do solz ginjeni, kakor so sami izrekli, v prav prisrčnem govoru naslikali srečo Marijinih otrok. Rekli so mej drugim: „Tudi jaz sem otrok Marijin. In prav nebeška mati me je varovala, da se nisem izgubil v hudih izkušnjavah svojega življenja, le po Mariji sem postal, kar sem.“

Iz Konjic. V Konjicah so dne 19. junija t. l. slovesno vpeljali bratovščini presv. Srca Jezusovega in brez. Srca Marijinega. Obširno poročilo o tej svečanosti priobčimo prihodnjč.

V Ameriki so bratovščino sv. Rešnega Telesa ustanovili malone po vseh pokrajinah, kjerkoli je kaka večja rimsko-katoliška občina.

V deželi Kanadi deluje bratovščina vže nad trideset let in podpira uboge cerkve. Jedna podružnica je v mestu Montreatu, druga v Kuibeku (Quebec). V Montreatu šteje bratovščina 1270 družbenic; vsak petek se jih zbere 150, da delajo mašno obleko. — V Kuibeku je podružnica pri sestrah frančiškankah; te zidajo sedaj novo cerkev, v kateri bodo molile Jezusa po noči in po dnevu.

V deželah združenih severno-ameriških držav je bratovščina po vseh večih mestih: v Vašingtnu (Washington), Nju Joarku (New York), Detroa-u (Detroit), sv. Frančišku, Filadelfiji, Bostonu, Sinsinetih (Cincinnati) in drugje. Vse te podružnice so sicer še mlade in imajo z večine mnogo ovir, vendar veliko dobrega storé v čast najsvetejšemu zakramentu. — Najstarejša mej rečenimi podružnicami je ona v Filadelfiji. Tukaj se vsak tretji četrtek v mesecu udje zbirajo v cerkvi pri sestrah „Naše Ljube Gospe“. Vsak prvi

¹⁾ Glej: „Naša ljuba gospa vedne pomoči“ (založila farna cerkev tržiška) str. 200. Uglasbil g. I. Pogačnik.

petek je cel dan izpostavljeno sveto Rešno Telo; družbenice molijo glasno dnevnicke ali cerkvene molitve v čast sv. Rešnemu Telesu. L. 1896. je bratovščina darovala ubogim cerkvam 33 svetih posod, 259 mašnih plaščev, 18 pluvijalov in mnogo drugih manjših stvari.

Iz kratkega poročila je razvidno, kako si Jezus v presv. zakramentu osvaja celi svet. Ne samo v Evropi, ampak tudi ono stran velikega morja se vzbuja v narodih novo gibanje in sveto navdušenje za nebeškega kralja, Jezusa Kristusa. Viljem Henri (Henry), nadškof v Sinsinetih (Cincinnati) v Severni Ameriki je nedavno po pravici izrekel v pismu do vodnika bratovščine sv. Rešnega Telesa te-le besede: „Sveti Duh vleče srca k studencu vse milosti, ki poživlja duše: k našemu Gospodu v tabernaklju.“¹⁾

Odpustki meseca avgusta 1898.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

2. *Torek. Porcijunkula.* Od včeraj, 1. avgusta, popoldne pa do danes, 2. avgusta, zvečer dobe v redovnih cerkvah sv. *Franciška* vsi verniki popoln odpustek tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in tam molijo v namen sv. očeta. — Izpoved se lahko opravi vže v soboto 30. julija; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali v ponedeljek, 1. avgusta, ali pa v torek, 2. avgusta. Onim, ki hodijo k izpovedi vsak teden, za porcijunkulo ni treba posebe hoditi k izpovedi.

4. *Četrtek I. v mesecu. Udom brat. presv. Reš. Telesa* popoln odpustek v bratovski ali, če te ne morejo brez velike težave obiskati, v farni cerkvi.

5. *Petek I. v mesecu.* Popoln odpustek vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta.

7. *Nedelja I. v mesecu. Udom rožnivenške bratovščine* trojen popoln odpustek v bratovski cerkvi. Ker je danes sv. Kajetan, dobé popoln odpustek oni, ki nosijo višnjeve škapulir.

12. *Petek. Sv. Klara, dev. Vsem vernikom* popoln odp. v redovnih cerkvah svetega *Franciška*, tretjerednikom tudi v farnih cerkvah, če ni blizu nobene redovne cerkve.

15. *Ponedeljek. Vnebovzetje M. D.* Popoln odpustek: a) *udom bratovščine presv. R. Telesa* v bratovski ali farni cerkvi; b) *udom brat. presv. Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi; c) *udom brat. Naše Ij. Gospe presv. Srca*; d) *udom rožnivenške bratovščine* v bratovski cerkvi; e) *udom družbe živ. rožn. venca*; f) *udom škapulirske bratovščine karmelske M. b.* v redovni ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjeve škapulir; h) *udom družbe krščanskih družin*; i) *udom Marijine družbe*; k) *udom brat. za uboge duše v vicah*.

19. *Petek. Sv. Ludovik, škof.* V redovnih cerkvah sv. *Franciška* popoln odpustek kakor 12. dan t. m.

¹⁾ V „Bullettino de' santi tabernacoli“. 1897. IV.

25. Četrtek. *Sv. Ludovik, kralj Udom tretjega reda vesoljna odveza*. Vsem vernikom pop. odp. kakor 12. dan t. m.

28. Zadnja nedelja v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

Mesečne pobožnosti. 1. *Devetdnevnica pred Marijinim vnebovzetjem* se začne v soboto 6. avgusta; 2. *Devetdnevnica pred praznikom prečistega Srca Marijinega* se začne v petek, 19. avgusta. — Kdor opravlja katero izmed rečenih devetdnevníc, dobi vsak dan 300 dni odpustka in popoln odpustek tisti dan, ko prejme sv. obhajilo. Molitve niso določene.

Zahvala za uslišano molitev.

Siroto moje hčerko je tri mesece na vsaka dva dneva napadala božjast. Pred binkoštnimi prazniki začnem z velikim zaupanjem opravljati devetdnevnico v čast sv. Duhu in lurški Materi božji. Deklica je tudi sama devet dni po vrsti molila sveti rožni venec in pila lurško vodo. Na binkoštno soboto je bila še hudo bolna. Ko pa je v nedeljo prejela sveto birmo, se ji je precej zboljšalo in od takrat je popolnoma zdrava. Za to milost se pristrčno zahvaljujem sv. Duhu, Naši Ljubi Gospé Lurški, sv. Valentinu, sv. Roknu in sv. Antonu Padovanskemu, katere sem na pomoč klicala. — V Ljubljani, meseca julija 1898. U. M. — M. K. v L. se zahvaljuje Mariji brez madeža spočeti za zdravje. — I. P. se zahvaljuje presv. Srcu za dosežen namen. — D. M. se zahvaljuje za več reči presv. Srcu, Materi božji in sv. Jožefu. — F. V. se zahvaljuje Mariji Pomagaj, sv. Jožefu in sv. Antonu za ozdravljenje.

Drobtinice.

Razstava cerkvenih oblačil. O priliki shoda v čast presv. Rešnemu Telesu, dné 28. julija bo razstava mašne obleke, katero je izdelala bratovščina vednega česčenja v ljubljanski škofiji z dohodki, ki jih plačujejo udje bratovščine vsako leto. Prejšnja leta je bila taka razstava pri preč. gg. Uršulinah; ker pa po potresu ni ondi pripravnih prostorov, se bode letos razstava v Alojzijevišču vršila.

Po škofovi veliki sv. maši se bo odprla razstava v četrtek, dné 28. julija, in bo odprta do nedelja, 31. julija. Duhovniki, kakor tudi udje bratovščine vednega česčenja, naj si to razstavo ogledajo, da se prepričajo, kako se obračajo njih darila; videli bodo, koliko lepega se je naredilo in koliko pomoč bodo dobile cerkve po škofiji. Duhovniki in verniki naj pa se udeležé tudi shoda v prav obilnem številu, da se gorečnost do česčenja presvetega Rešnega Telesa zopet oživi.

Frančiškanke večnega česčenja na Dunaju. Dné 12. julija t. l. so dospеле iz Galicije na Dunaj frančiškanke večnega česčenja, ki bodo odslej v svojem novem samostanu (Margarethen, Gartengasse Nr. 4) ter središču našega cesarstva neprenehoma častile sv. Rešno Telo. Silno prisrčen je bil sprejem, ki so jim ga pripravile blage dunajske gospe, zlasti ganljiv pa je bil nagovor dunajskega pomožnega škofa do redovnic; besede so bile nekako te-le:

„Neskončne ljubezni ne ljubijo!“ Tako je vedno tožil božje ljubezni vneti sveti Frančišek Asiški. Žal, da moramo tudi mi tako vsklikniti, ako

opazujemo dejanje in nehanje večine ljudi. In vendar Bog hoče od nas ljubezni naših src. „Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše, iz vse svoje misli, in vseh svojih moči! Ta je prva in največja zapoved!“ In vendar kako malo ljudi je, ki bi to izpolnjevali! Kako žalostno je to! Zveličar sam se je pritožil blaženi Marjeti Alakok: „V zahvalo prejemam od večine ljudi le nehvaležnost, ki jo kažejo s tem, da me zaničujejo in so mrzli do mene v zakramentu ljubezni.“

Kje je kakšen zvest služabnik, zvesta služabnica Gospodova, ki ne bi skušal z vsemi svojimi močmi zadostovati za toliko žalitev božje ljubezni. In Bog bodi zahvaljen, taci vnetih src je dandanes vedno več. Ljubezen in pobožnost do presv. zakramenta čedalje bolj in bolj raste v katoliški cerkvi. Tisoči in tisoči pobožnih duš klečé po cele ure, noč in dan s srčno radostjo pred tabernaklom... Na mnogih, mnogih krajih naše zemlje, kjer Gospod prebiva v tabernaklu, ni več tako osamljen, ne molijo ga več samo angeli, ne, ampak tudi zveste, čiste duše prihajajo ter ga molijo z angeli. — Tudi na Dunaju jih je tisoč in zopet tisoč, ki Gospoda z veseljem molijo, in od danes ga hočete pa vé, častite sestre, še prav posebno moliti z vednim češčenjem... Naj se vzdiguje odslej s tega kraja ljubezni in češčenja presveteza zakramenta neprenehoma vaša molitev k nebu, naj vaš zgled, vaša ljubezen, vaša pobožnost vname sto in tisoč drugih src, da bodo pripravljena z vami častiti Kralja nebes in zemlje v presv. zakramentu!“

Kapelica novega samostana je odprta cel dan; vsak dan se daruje v nji sv. maša, litanije z blagoslovom pa so ob četrtnih in pa vsak praznik.

Zahvala in prošnja. „Predstojništvo misijonske in romarske cerkve sv. Jožefa pri Mariboru se iskreno zahvaljuje za poslane darove:

1. Blag. gospej Jožefi Hočev var v Krškem, ki je darovala po prečast. g. superijoru Fr. Jaršovecu 100 kron.

2. Velecenjeni gpdč. Frančiški Miklič v Ljubljani, ki je poslala po č. g. misijonarju Vinku Krivcu v Mariboru: 10 kron in lep prt za prižnico. — Z hvaležnim srcem se bodo sprejemali nadaljni mili darovi in vsak dan se bo molilo za blage dobrotnike v cerkvi sv. Jožefa, ki je bila nad sto let zapuščena in je vže nekoliko za silo popravljena po misijonarjih in zvestih častivcih sv. Jožefa, variha katoliške cerkve in sosebnosti slovenske dežele.

Pomanjkuje pa še cerkvi dostojnih oltarjev, spodobnega križvega pota, orgelj in drugih stvari, zato se obrnemo do Vas, ljubljani bratje Slovenci in predrage sestre Slovenke na Kranjskem, Štajerskem in Goriškem, in prosimo s povzdignjenimi rokami, usmilit se nas in sv. Jožefa v Mariboru. Blagi darovi naj se pošiljajo z naslovom: **Oskrbništvo cerkve sv. Jožefa pri Mariboru** ali pa **Uredništvu „Venca“ v Ljubljani.**

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice: vse pa prepuščamo nezmisljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.